

Als ik HIER! zeg, loopt 'ie weg

Eerste herziene heruitgave, 2014
© 2014 Yvonne Kroonenberg en Debbie Rijnders

Oorspronkelijk verschenen bij: Textcase Books

ISBN: 9789048470068

NUR: 431

Uitgever: Ambitium, Zoetermeer
www.ambitium.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Als ik HIER! zeg, loopt 'ie weg

YVONNE KROONENBERG | DEBBIE RIJNDERS

Voorwoord

Vanuit mijn vakgebied geef ik lezingen over het gedrag van dieren. Na afloop krijg ik geregeld de opmerking: heb je geen boekje geschreven waar die verhalen in staan?

Ik moet de mensen dan teleurstellen. Weliswaar schrijf ik voor diverse vakbladen over dierengedrag, maar die artikelen zijn meestal lang, gaan diep in op de materie en toveren zelden een glimlach op het gezicht van de lezer. En dat laatste kan heel belangrijk zijn. Leven met een huisdier gaat zo veel beter als je ook op de wat moeilijker momenten je gevoel voor humor niet verliest. Humor maakt ruimte voor relativering. Als je weet dat andere mensen het ook wel eens moeilijk hebben met hun hond, word je niet zo boos of verdrietig.

En dat zorgt er mede voor dat de relatie mens-dier een lang leven beschoren is.

Omdat schrijfster Yvonne Kroonenberg en illustrator Sissi Meindersma deel uitmaken van mijn kring van dierbaren en beide ook in het bezit zijn van een hond is het er toch van gekomen: een hondenboekje vol herkenbare verhalen, tips en weetjes, geïllustreerd met leuke tekeningen.

Honden worden al sinds mensenheugenis als huisdier gehouden. Ondanks deze lange gezamenlijke geschiedenis hebben zowel de honden als de mensen wel eens last van wederzijds onbegrip en verbazing. Op zo'n moment is het prettig om te lezen dat je niet de enige bent.

Debbie Rijnders

Gedragstherapeut voor Dieren/Directeur Tinley

Inhoudsopgave

Voorwoord	5		
Inleiding	9		
Groeten	11	Zwemmen	51
Zindelijk	13	Lekker spelen	53
Een goede baas	16	Rust	56
Hier!	21	Trouw	58
Taal	25	Verkeer	61
Kleurendoof	28	Wagenziek	64
Blaffen	31	Verlatingsangst	67
Trekken	34	Vies	72
Straatvechten	37	Vuurwerk	75
Straf	40	Kinderen en honden	78
De hondse opvoeding	43	Zielig	82
Koud	46	Oud	85
Regenvrees	48		
Adressen	89		

Inleiding

Een boek over hondenopvoeding is een doe-het-zelf-boek. Dat betekent dat het heel eenvoudig te volgen is, tot je het zelf probeert uit te voeren. Dan blijkt dat je van de doe-het-zelf-kast een plank overhoudt, dat je de ringetjes die tussen de vleugelmoeren en de bout horen te zitten, aan de verkeerde kant hebt aangebracht en dat alle handgrepen een beetje scheef staan.

Honden opvoeden lijkt ook zo gemakkelijk. Je neemt een lange lijn en haalt het hondje heel voorzichtig naar je toe terwijl je hem lokt en *hier!* roept. Dan geef je een beloning. Voor je het weet, heeft hij het begrepen. *Hier!* is bij de baas komen en een koekje krijgen. Maar toen je het probeerde, ging de pup alleen in de lijn bijten, raakte erin verstrikt en luisterde al helemaal niet naar de lokroep van de baas. En dat koekje mocht hij ook zelf houden.

Of de baas ging op cursus, waar het heel goed ging. Alleen leek het wel of de regels alleen op het lesterrein golden. Zodra je met de hond de straat op stapte, was hij alles wat hij zojuist had geleerd, vergeten.

Tenslotte worden alle honden groot en leren ze min of meer te komen als de baas roept. Ze kunnen zitten, ze zijn zindelijk en bijten na verloop van tijd zelfs niet meer alles wat ze tussen hun kaken nemen kapot.

Maar als de hond examen zou moeten doen, zou hij onherroepelijk zakken. Hij kent het verschil tussen zitten en af-liggen niet. Hij gaat wel zitten maar staat direct weer op. Hij kent het

commando *blijf!* maar na een paar seconden vindt hij dat er wel weer genoeg gebleven is. Hij komt als je *hier!* roept, maar niet als hij iets beters te doen heeft.

In dit boekje hebben we een lange rij van dat soort onvolkomenheden bij elkaar gebracht.

Debbie Rijnders is dierengedragsdeskundige en heeft de kennis aangeleverd om hondenbazen uit te leggen hoe de hond de situatie beschouwt. Als je begrijpt hoe een hond denkt, kun je een beslissing nemen over je eigen gedrag.

In het ene geval moet je iets doen, in het andere wat laten.

Er zijn problemen die je kunt oplossen, met andere moet je leren leven.

Ik heb een Jack Russell-teefje, dat sommige commando's perfect opvolgt en andere volstrekt niet. Daartussen is nog een heel koninkrijk waar zij en ik afwisselend aan de macht zijn. Als ik tien jaar geleden had geweten wat ik nu weet, was ze misschien perfect geweest. Ik kijk soms hoofdschuddend naar wat ze verkeerd doet: van de straat vreten, door dooie vissen rollen, achter konijnen aanzitten. Dan tier ik even tegen haar. Soms doet ze net of ze mij niet hoort, soms trekt ze haar oren deemoedig opzij, niet omdat ze begrijpt waar ik boos om ben, maar omdat ze het betreurt dat ik zo'n naar geluid tegen haar maak.

Daarna zijn we weer vrienden.

Yvonne Kroonenberg

Groeten

Waarom heb je een hond genomen? Precies, voor de gezelligheid, de kameraadschap en de spreekwoordelijke trouw. Honden willen niets liever dan hun baasje gelukkig maken. Behalve jouw hond. Die ligt daar in zijn mand vooral zichzelf een genoeg te doen. Als hij de baas volgt met zijn ogen, is dat voornamelijk om te zien of er misschien sprake is van etenstijd of een uitstapje, ergens heen waar honden het leuk vinden. Of daar voor de baas wat te beleven valt, vindt jouw hond volstrekt niet belangrijk.

In de boeken over hondengedrag staat, dat de baas de roedelleider is. Dat betekent volgens het boek, dat de hond iedere ochtend, uitzinnig van vreugde zijn aanhankelijkheid komt betuigen. Dat stamt nog uit de wolventijd: de roedelleider wordt om zijn mondhoeken gelikt door alle lagereplaatste wolven.

Je kijkt eens naar de hondenmand. Afgezien van de vraag of je prijs stelt op een hondentong om je mondhoeken, is wat jouw hond 's ochtends aan begroeting laat zien wel héél beperkt. Hij slaapt doodgemoedereerd door, tot je de riem pakt en zijn naam noemt. Dan komt hij geuwend overeind om mee te sjokken naar de dichtstbijzijnde boom.

Het is je eigen schuld. Lang geleden, toen je hond een hondje was, groette hij wel. Dat deed hij 's nachts, als je slaperig naar de wc slofte en geen zin had in gezelligheid. Overdag hield hij zijn ogen voortdurend op de baas gericht, om te zien of er nog aanwijzingen van hogerhand te verwachten waren. Daar had je geen boodschap aan, want je had net je moeder aan de telefoon

of een vriendin, die iets belangwekkends vertelde. Je was aan het internetten of aan het stofzuigen. Je stond net op het punt onder de douche te gaan of je moest nog iets afmaken dat geen uitstel kon velen. Bovendien moest de auto nog naar de garage worden gebracht en een kind opgehaald. Daarom had je geen tijd voor je hond en keek hij ook niet meer zo vaak.

Hij ging voortaan zijn eigen leven leiden.

Daarom komt jouw hond ook niet troosten als je het moeilijk hebt. Van anderen hoor je steeds dat honden de stemming van de baas zo goed aanvoelen. Daar heb jij nog nooit wat van gemerkt. Al ging het uit met je verkering, al ben je geflitst door een verkeerscamera, jouw hond gaat onverdroten door met wat hij al deed: een beetje snuffen of suffen.

Maar hier is een kleine mensentroost: waar al die andere hondeneigenaren over opscheppen, dat hun hond precies weet wat er in hun ziel omgaat, is onzin.

Honden nemen van nature stemmingen over. Als de roedel gaat jagen, is er niet één hond die liever in zijn nest blijft liggen of nog geen zin heeft in de jacht. Als de leider kwaad wordt op een aanvaller, laat de hele meute zich aansteken door zijn woede. Honden huilen samen. Dat doen ze trouwens niet van verdriet. Het is een lied dat ze samen zingen, een hondenvolkslied dat hen bindt.

Huishonden doen mee met de stemming van de baas. Is hij een beetje onverschillig, dan doet de hond ook zo. Staat hij te dansen van plezier, dan dartelt de hond met hem mee.

Maar mensendroefenis kent een hond niet. Hij kan niet mijmeren over de schaduwzijde van het bestaan. Als de baas er sip bij zit, gaat hij ook zo zitten. Maar hij heeft er geen diepe gedachten bij. Wat de hond betreft, zou hij net zo graag even zingen met de baas. Maar die kent geen hondenlied.